

La clemenza di Tito

★★★★☆

Weg! Weg met die camera, gebaart Titus Vespasianus, keizer van Rome, wanneer hij de hartenkreet van zijn boezemvriend Sextus aanhoort. Een dramatische handbeweging. Tot dan is het hoofd van zanger Charles Workman – Titus – groot in beeld: trillende neusvleugels, verslagen blik, wanhoop, ongeloof. Een nieuwe productie van Mozarts 'La clemenza di Tito' gaat in de Brusselse Munt, geregisseerd door Ivo van Hove. In het begin hou je je hart vast: een bruin, stijf en saai jarenzestiginterieur à la 'Mad Men'. Oftewel retrohip. Bureau, bed en sofa, schemerlampen her en der. Statistisch en onbestemd, niet mooi of aantrekkelijk, en dat blijft zo. Maar al snel overtuigt dit bühnebeeld. Binnen een paar minuten halen kamermeisjes de boel vakkundig overhoop: voilà de visualisatie van de psychische rotzooi die het gevolg is van jaloezie en wraak. Het verdere verloop van de encensering wordt bepaald door de volstrekt natuurlijke personenregie die past in de omgeving en in evenwicht is met Mozarts geniale muziek. Camera's brengen iedere scène, parallel gefilmd vanuit diverse invalshoeken, opnieuw in beeld op een schermencluster boven het speelvlak; soms uiterst intiem, soms juist afstandelijk. Een slimme zet, de kracht van de herhaling. En hoe dicht bij de persoonlijke emotie mogen we eigenlijk komen? 'La clemenza' is ontstaan in dezelfde tijd als 'Die Zauberflöte' en is een zogeheten opera seria over de nobele en vergevingsgezinde heerser Titus (39-81 na Chr.). Charles Workman dus, in de titelrol. Rustig en rank vormen de sleutelwoorden voor zijn tenorstem, maar ook voor zijn uitraling – hij is een keizer die zijn dagelijkse push-ups nooit over lijkt te slaan. Bovendien heeft deze Amerikaan een gave kop om groot te filmen. Zijn onberispelijke zwarte overhemd en dito broek en jasje volstaan om sympathieke macht te verbeelden. Sextus (Michèle Losier) en Annius (Frances Bourne), Titus' beste maatjes, leggen een zuiver inlevingsvermogen in de personages aan de dag, met als grootste troef hun glasheldere mezzo's, geknipt voor beide jongensrollen. En dan is er sopraan Alex Penda, die als Vitellia Sextus ertoe verleidt Titus te verraden, met hysterie in de spreekstem en onstuimige dynamiek in haar aria's – powerhakken

inclus. De andere sopraan in het ensemble is Simona Saturová als Servilia, met een heel eigen klankkleur, en net als bas Alex Esposito goed gecast, prima voor de balans, maar minder spannend.

Mozart zette milde muziek in en Ludovic Morlot, alweer bijna twee jaar chef in het Brusselse, dirigeert met even kalme hand. Hij boft met zijn Muntorkest en zijn koorleden – de zangers zitten achter op het toneel, als op een tribune – die zich zo laten kneden dat ze de uiterste gevoelens weergeven van Mozarts meesterwerk.

Even optellen: een deel van de cast is dubbel bezet. Voor de rollen van Titus, Vitellia, Sextus en Annius geldt per uitvoering een wissel van de wacht.

FREDERIKE BERNTSEN

Nog te zien in de Brusselse Munt t/m 26 oktober. Info: demunt.be

Personenregie in evenwicht met geniale muziek van Mozart

Een keizer met uitstraling en een ranke tenorstem

Titus, midden staand, omringd door Sextus (links), Vitellia, Publius en Servilia.